

محلاتی، شیخ عبدالحسین، فرزند شیخ علی میرزا بابا، فرزند ملا محمد حسین یزدی اصفهانی. (ح ۱۲۷۴-۱۳۲۳ ق)، عالم دینی، فقیه اصولی، مدرس و شاعر. گفته‌اند که از فرزندزادگان آخوند شفیعا است. جد مادری‌اش، آقا ابراهیم خان، از اعیان کرمان بود که به لطفعلی خان زند پناه داد، لذا آقا محمد خان پس از فتح کرمان او را کور و با خانواده روانه محلات کرد. شیخ عبدالحسین در محلات به دنیا آمد. او در قم و اصفهان تحصیل و از محضر علما استفاده نمود. آن‌گاه برای ادامه تحصیل به نجف رفت و در محضر میرزا حبیب‌الله رشتی تلمذ نمود و پس از رسیدن به درجه اجتهاد و مراتب عالی به اصفهان بازگشت و به تدریس و بحث و تألیف پرداخت. او در مدرسه صدر درس خارج می‌گفت و شاگردان فاضل بسیاری در درس او حاضر می‌شدند. در اصفهان درگذشت و در حوالی قبر فاضل هندی دفن شد. از آثارش: «مغتنم الدرر و منتخب الغرر»؛ حواشی «الرسائل»؛ شرح «کشف الغطاء»؛ حواشی «القوانین»؛ «تسلیت‌نامه»؛ رساله‌هایی در: «اللباس المشکوک»، «زیارت عاشورا»، «العدالة»، «صلاة الجماعة»، «قاعدة بینة»، «اصل تعارض»، «اصل برائت»، «قاعدة اشتغال» و «تعریف علم اصول»؛ «دیوان» شعر، به عربی و فارسی.

تذکره القبور (۴۰۹)، الذریعه (۷/ ۹۸، ۱۰۳، ۹/ ۶۸۴، ۲۱/
 ۲۹۳)، طبقات اعلام الشیعه (قرن ۱۴ / ۱۰۵۶-۱۰۵۸)،
 معجم رجال نجف (۳/ ۱۱۶۳-۱۱۶۴)، معجم المؤلفین
 (۵/ ۸۸).